

De Pájaros y linternas mágicas

Crítica Teatro

POUFFF

IX Festival de Teatro con Titeres, Objetos y Visual. Teatro Cánovas. Fecha: 21 de mayo. **Compañía:** Lichtbende. **Dirección artística, creación y manipulación:** Marie Raemakers y Rob Logister. **Música:** Axel Schappert y Alex Simu. **Aforo:** Unas 150 personas.

Pablo Bujalance

Cuando hablar de saturación audiovisual significa incurrir en la Prehistoria, que el asombro depende más aún de la miniatura frente a la magnitud es ya una evidencia propia del axioma. Marie Raemakers definió ayer en el Teatro Cánovas a su compañía como “un grupo de microtitiriteros”, y ciertamente sus figuras se mueven y actúan en cuestión de milímetros. Es ahí, en esa filigrana ampliada en el telón por obra y gracia de la luz, verdadera protagonista de la historia, donde el niño que uno todavía lleva por ahí dentro (resiste, sorpresa, a estas alturas) se reencuentra con la caja de zapatos que fue, una vez, su mayor juguete. *Poufff* cuenta la vida de un pajarito que se hace pajarraco y mientras tanto se encuentra con gatos refunfuñones, músicos briosos, nubes sormentosas y la horma de su zapato. Se trata de un cuento sin palabras, narrado en viñetas hechas de aire y color, en las que el gesto forma parte de la ilusión.

En *Poufff* se da, como corresponde al teatro inspirado en el fenómeno del reciclaje, un profundo diálogo de las artes escénicas con algunas expresiones hermanas. Conviven aquí lo dramático con las artes plásticas, no en virtud de una orientación contemplativa sino en la medida en que el proceso (siempre a la vista del espectador) termina formando parte del resultado. También cobra un protagonismo esencial la música, siempre divertida y espontánea, doméstica y caprichosa, ubicada en los diálogos y pasajes allí donde en cada cabeza late la existencia de un texto nunca dicho. Pero donde más lazos establece *Poufff* es, como advirtió la misma Raemakers en su ilustrativo proámbulo, en el cine: hay cierta evocación del asombro (de nuevo) de aquellas gentes tardodecimonónicas ante la maravilla del cinematógrafo, y una muy ponderosa deuda con la magia en movimiento de Georges Méliès, que también empleó antiquísimas linternas mágicas para sus delirios de alienígenas y sirenas. Bendita imaginación inocente, despierta y libre.

Van vogels en toverlantaarns

Theaterrecensie

POUFFF

IX Theaterfestival met Poppen, Objecten en Beeld. Teatro Cánovas. Datum: 21 mei. **Gezelschap:** Lichtbende. **Artistieke leiding, ontwerp en manipulatie:** Marie Raemakers en Rob Logister. **Muziek:** Axel Schappert en Alex Simu. **Bezoekers:** ongeveer 150 personen.

Pablo Bujalance

Wanneer refereren aan audiovisuele verzadiging betekent terugkeren naar de Prehistorie, waarin verwondering nog meer afhangt van klein versus groot, heeft het axioma zichzelf al bewezen. Marie Raemakers definieerde haar gezelschap gisteren in het Teatro Cánovas als “een groep van micropoppenspelers”, en het is waar, haar figuurtjes bewegen en acteren binnen een ruimte van millimeters. Het is daar, in dat verfijnde kunstwerkje, door het licht uitvergroot op het doek, dat - de werkelijke protagonist van het verhaal - het kind in een ieder van ons (dat wonderlijk genoeg blijft bestaan), opnieuw de schoenendoos vindt die eens zijn favoriete speelgoed was. *Poufff* verhaalt over het leven van een vogeltje dat vogel wordt en ondertussen knorrige katten, vurige muzikanten, stormachtige wolken en zijn soortgenoot ontmoet. Het is een verhaal zonder woorden, verteld in plaatjes gemaakt van lucht en kleur, waarin gebaren deel uitmaken van de illusie. Zoals te verwachten is van een voorstelling die zijn inspiratie ontleent aan het fenomeen recycling, is er in *Poufff* sprake van een diepzinnige dialoog tussen de podiumkunsten en enkele aan haar verwante uitdrukkingsvormen. Hier bestaat drama naast beeldende kunst, niet in dienst van een beschouwelijke oriëntatie maar ten faveure van het proces dat (altijd zichtbaar voor de toeschouwer) deel uitmaakt van het eindresultaat. Daarnaast krijgt de muziek, altijd spontaan en vrolijk, aangenaam en grillig, een leidende rol in de dialogen en passages waarbij ze in ieders hoofd als onuitgesproken tekst tot leven komt. Maar zoals Raemakers tijdens haar illustratieve introductie zegt, is film de kunstvorm waarmee *Poufff* de meeste raakvlakken heeft, er is de evocatie van (opnieuw) het gevoel van verwondering dat het publiek van de late negentiende eeuw had voor het mirakel van de cinematografie, en veel dank verschuldigd aan de magisch bewegende beelden van Georges Méliès, die ook oude toverlantaarns gebruikte voor zijn hallucinaties van buitenaardse wezens en zeemeerminnen. Een gezegende verbeelding, onbevangen, levendig en vrij.